

Abstrakt

Tato práce aplikuje koncept náboženské (národní) identity na případy Saúdské Arábie, Íránu a jejich spojenců – státních i nestátních aktérů v Libanonu, Sýrii a Jemenu. Cílem práce bylo poukázat na důležitost sunnitské a šíitské náboženské identity v jejich vzájemných vztazích v prostředí Blízkého východu, což je v kontrastu s realistickým tvrzením, že aliance, konflikty a politický vývoj jsou diktovány pragmatickými mocenskými zájmy. Kromě toho práce zkoumá, zda má náboženská (národní) identita dopad na dynamiku zástupných (proxy) válek. Záměrem bylo vytvoření komplexního obrazu toho, jak funguje souhra ideových/konstruktivistických a pragmatických/realistických faktorů, která pak ovlivňuje aliance, antipatie a konflikty na Blízkém východě. Použitím kvalitativních metod výzkumu byly zkonstruovány náboženské (národní) identity Saúdské Arábie, Íránu a jejich spojenců v Libanonu, Sýrii a Jemenu za účelem vytvoření ideových a pragmatických východisek; tyto pak byly vzájemně propojeny, aby poukázaly na to, jak konvergence náboženských identit napomáhá vytvoření stabilních aliancí v případě, že je využita cíleně jako strategický nástroj, který chrání národní zájmy. Práce poukazuje na rozdíly ve využívání tohoto nástroje Íránem a Saúdskou Arábií, které můžou souviset se zahraničně-politickými úspěchy a selháními obou států. Podpora konvergence náboženské identity mezi Saúdskou Arábií, Íránem a jejich spojenci má rovněž dopad na dynamiku konfliktu a celkový politický vývoj, protože „sektarianizace“ ovlivňuje konflikty, které měly původně sekulární příčiny.